

D. 13-1-33.

Kære Hr. Mackinnis!

For Dem kan jeg Tabet skjule, selv mine iukine
og lidelige Tanker. Jeg ønsker mig dog ingen Op-
fyldelse af Lykke drømme i dette Jordliv, men hvad
er hint uden Idealer - hvad er hint uden Prosa,
uden Fantasiers Fligt - som Lansen saa smukt skriver.
Han mener at jeg i mørke Jordliv nok får Bøden
fuld af Ungen - adskilt, jeg elsker mig heller ikke
til at være selvbevarende Kvind, og kan ikke
tænke mig en lykkeligere Tilværelse end et Kammert
liv i et rigtigt Hjemstæde, hvor man i dyb og
indelig Kærlighed og Hengivelse kunde gøre sig og
forne Verden med en ro og idel Flugt.

Med Tak for alt -

Dens heng. Hustru.

Den højeste Tid.

Naar Skæmmingen lægger sig over min Pind,
og Kammeren ildtræler sin varnende Hånd,

da drager min Tanke paa Fløjt over Vandet,
Men dig, den dog stadig lukt vi Landet.

Den vunder tilbage, kommer og gaar
med Bødd gennem Løjben, ej skille den Naar.

Den tvister mig selv omme Ting i mit Hæ,
det er, som kunde den se omme, jeg høre.

Sam kunde jeg føle dit Aandedist varme
min Sjæl, og se dine ildtrælle Arme. —

Jeg ved, at du kommer, naar Taagen letter —
og Vindene spreder de Skyer, der Løjben fortæller. —

Jeg ved, at du kommer, naar Hellighedens Hånd,
der bændes i Sjælen her i min Pind,

Skammer Hæftigt, som kun den Tid kan flamme, der ved
anden bændes af Gud,
den Tid, der aldrig gaar ud.

G. T. D 9/1 33.

Tie
Fr. Martinus.